

c. ř. s. přípustné i ve vyšší stolici. Bylo tedy důvodnému dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení rekursního soudu obnoviti správné a zákonité usnesení soudu první stolice.

Čís. 8985.

Poddlužník není oprávněn navrhnouti zrušení exekuce vedené proti němu dlužníkem k vydobytí pohledávky, ježto byla zabavena a přikázána k vybrání věřitelům dlužníkovým. Poddlužník jest tu oprávněn, by složil vymáhanou pohledávku na soudě.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, R II 182/29.)

Vilém S. vedl proti Adéle P-ové k vydobytí 10.000 Kč exekuci na movitosti. Adéla P-ová navrhla, by prodejové řízení bylo zrušeno, ježto vymáhaná pohledávka byla zabavena věřiteli Viléma S-a a ježto vymáhanou pohledávku částečně zaplatila. Soud první stolice zamítl návrh na zrušení prodejového řízení a poukázal navrhovatelku na pořad práva. Rekursní soud zrušil k rekursu Adély P-ové prodejové řízení.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s tím, že se navrhovatelka se svou námitkou, že nárok částečně zanikl zaplacením, poukazuje na pořad práva.

Důvody:

Přikázáním zabavené pohledávky k vybrání přechází právo vymáhati ji z dlužníka na věřitele a věřitel jest oprávněn, domáhati se návrhem, pokud se týče žalobou na dlužníka zrušení exekuce, která po té dlužníku povolena k vydobytí přikázané pohledávky (tak sb. n. s. 2174 a také Neumann, Kommentar zur Exekutionsordnung, Vídeň, 1928, str. 925 a 927). Ale o to zde vůbec nejde, neboť návrh na zrušení exekuce, pokud se týče soudního prodeje, nepodal žádný z vymáhajících věřitelů, jimž zabavená pohledávka byla přikázána k vybrání, nýbrž učinila tak poddlužnice z důvodu, že nemůže vymáhající straně dlužnou pohledávku zaplatiti, protože pohledávka byla zabavena, a že mimo to byla pohledávka částkou 5.000 Kč zaplacená. Že na zbytek byly povoleny splátky, nebylo v návrhu tvrzeno. Než platební zápočet (§ 294 ex. ř.) nebránila poddlužnici, by dlužnou pohledávku nesložila na soudě (§ 307 ex. ř. a § 1425 obč. zák.), a z důvodu placení mohla Adéla P-ová, když vymáhající strana tomu odporovala, uplatňovati nepřipustnost exekuce jen žalobou (§§ 35 a 40 druhý odstavec). Hájiti zájmy vymáhajících věřitelů, jimž zabavená pohledávka přikázána k vybrání, nebylo a není věcí poddlužníka, a musí spíše býti zůstaveno těmto vymáhajícím věřitelům, chtějí-li se domáhati zrušení exekuce nebo snad do ní vstoupiti a v ní pokračovati. Že v případě prodeje nebude dražební výtěžek, jenž nastupuje na místo zabavené pohledávky, vydán manželům Vilému a

Františce S-ovým, nýbrž, že ho bude použito exekučním soudem především k uspokojení vymáhajících věřitelů, jimž zabavená pohledávka byla přikázána k vybrání, jest samozřejmým. Bylo tudíž návrh povinné strany na zrušení soudního prodeje zamítnouti jednak pro nedostatek oprávnění, jednak pro nedostatek věcných důvodů, pokud se týče navrhopovatelku s námitkou, že nárok, pro který exekuce byla povolena, částečně zanikl zaplacením podle § 40 druhý odstavec ex. ř., odkázati na pořad práva.

Čís. 8986.

Ve sporu proti obročí o zaplacení peněžité pohledávky jest k zastupování obročí povolána finanční prokuratura.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, R II 191/29.)

Žalobu proti olomouckému arcibiskupství o zaplacení peněžité pohledávky procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný. Důvody: V tomto sporu domáhá se žalující strana zaplacení peněžité pohledávky na žalovaném knížearcibiskupství olomouckém; nejde zde tedy o zastupování nebo dobývání běžných majetkových užitků, nýbrž jde o neporušenost kmenového jmění duchovního obročí, tedy takového majetkového souboru, který jest podle § 2 čís. 9 nařízení veškerého ministerstva ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. a § 1 nařízení vlády Československé ze dne 4. června 1919, čís. 313 sb. z. a n. na rovni státnímu jmění a k jehož zastupování jest v právních rozepřích povolána výhradně finanční prokuratura. V dosavadním řízení nebyla však žalovaná strana zastoupena finanční prokuratou, nýbrž beneficiátem, olomouckým metropolitou; doručení žaloby stalo se k návrhu žalující strany, která podle § 75 c. ř. s. musí v podání uvést i zástupce za strany jednající, do jeho rukou a bylo s ním i celé dosavadní řízení provedeno. Nebyla tudíž žalovaná strana v tomto sporu po zákonu zastoupena; k tomuto nedostatku měl přihlížeti soud první stolice z úřadu (§ 6 c. ř. s.) a zaříditi po rozumu §§ 320 (2) a 431 c. ř. s. čeho třeba k odstranění závady. To však soud první stolice neučinil, ačkoliv žalovaná strana sama vznesla hned při prvním ústním jednání dne 20. dubna 1928 námitku nedostatku právního zastoupení a dokonce i zemská politická správa v Brně přípisem ze dne 25. září 1928 upozornila soud první stolice, »že řízení před soudem bez finanční prokuratury jest zmatečné«. Důsledkem toho jest nejen napadený rozsudek, nýbrž i celé jemu předcházející řízení zmatečným a, protože k nedostatku zákonného zastoupení jest přihlížeti podle § 7 c. ř. s. z úřadu v každém období sporu, i v řízení u vyšší stolice, bylo rozsudek i celé řízení jako zmatečné zrušiti. Bude věcí soudu první stolice, by k odstranění nedostatku zákonného zastoupení žalované strany, který lze napravit, potřebné zařídil a teprve pak, až se tak stane, projednal věc se žalovanou stranou.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.